

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/74/2022
Identifikačné číslo spisu:	7220207816
Dátum vydania rozhodnutia:	06.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7220207816.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ing. F. L., bývajúceho v G., K. XX, korešpondenčná adresa X. XX, G., zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Palajom, so sídlom v Bratislave, Kazanská 4, proti žalovanej MH Teplárenský holding, a.s., so sídlom v Bratislave, Turbínová 3, IČO: 36 211 541, zastúpenej spoločnosťou IURISTICO s.r.o., so sídlom v Košiciach, Cimborkova 13, IČO: 36 588 041, o žalobe o povolenie obnovy konania, vedenom na Okresnom súde Košice II. pod sp. zn. 41Cpr/31/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu Košice sp. zn. 3CoPr/2/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal povolenia obnovy konania a znovu prejednávania veci v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 41Cpr/31/2020, zamietol a žalovanej proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

1.1. Súd prvej inštancie dôvodil, že povolenia obnovy konania sa v prejednávanej veci domáha neúspešná strana v spore vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 20C/192/2014 (žalobca) v zákonom stanovenej subjektívnej i objektívnej lehote. Žalobca dôvodil podanie žaloby na obnovu konania tým, že v obdobnej právnej veci vedenej na Okresnom súde pod sp. zn. 13C/23/2016 bolo rozhodnuté v prospech jej žalobcu, čím potom rozhodnutia súdov v základnom konaní sp. zn. 20C/192/2014 (rozsudok okresného i odvolacieho súdu) vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci a súdy na základe vykonaných dôkazov dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobca má za to, že došlo ku skutočnostiam resp. k rozhodnutiu, týkajúcemu sa strán resp. predmetu konania, ktoré žalobca bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní (keďže toto rozhodnutie neexistovalo), pričom podľa žalobcu toto rozhodnutie je spôsobilé privodiť mu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, čím sú splnené zákonné predpoklady pre povolenie obnovy konania podľa § 397 písm. a/ CSP, pričom zdôraznil, že

postoj všeobecných súdov vyznačujúci sa odlišnosťou prístupu k prejednávanej veci, ktoré sú v podstate identické bez toho, aby svoj odklon odôvodnili, je prejavom svojvôle, čo odporuje základnému princípu materiálneho štátu a rozsudky zakladajú nebezpečný precedens.

1.2. Zamietnutie žaloby prvoinštančný súd odôvodnil tým, že zo žaloby a ani z ďalších vyjadrení žalobcu nevyplývalo, aká konkrétna skutková okolnosť (skutkové zistenie) je neskorším rozhodnutím preukázaná, ktorá by nebola známa už v čase rozhodovania veci žalobcu. Z rozhodnutia vo veci z obdobnej právnej veci vedenej pod sp. zn. 13C/23/2016 vyplýva len iné právne posúdenie predmetu sporu, ako v spore žalobcu vedeného pod sp. zn. 20C/192/2014. Dôvodil, že predpokladom povolenia (prípustnosti) obnovy konania je existencia neskoršieho rozhodnutia, ktoré sa týka strán a predmetu pôvodného konania (§ 397 písm. a/ CSP), keď z obsahu súdnych spisov sp. zn. 20C/192/2014 a sp. zn. 13C/23/2016 je evidentné, že sa nejedná totožných sporových strán a predmet sporu je síce obdobné ale nie totožný, nejedná sa ani o neskoršie rozhodnutie o prejudiciálnej otázke, ktoré súd v pôvodnom konaní posúdil inak. Dôvodom obnovy konania pritom môžu byť len také skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktoré sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania a nakoľko rozhodnutie Okresného súdu Košice II vo veci sp. zn. 13C/23/2016 sa týka iných strán (i keď ide o obdobný predmet konania), vo vzťahu ku konaniu sp. zn. 20C/192/2014 nemá žiadne právne účinky, keďže právoplatný rozsudok vo veci sp. zn. 13C/23/2016 je záväzný len pre strany a nie pre iné osoby v zmysle § 413 ods. 1 písm. a/ CSP v spojení s § 403 ods. 1 CSP. V rámci dôvodov odkázal i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/98/2011.

2. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobcu rozsudkom napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% proti žalobcom 1/ a 2/ nepriznal.

2.1. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že prvoinštančný súd skúmaním splnenia podmienok prípustnosti obnovy konania v zmysle § 397 CSP dospel k správne záveru, že tieto podmienky splnené neboli, pričom osobitne odkázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku v bodoch 20. až 23. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie ako aj s vyjadrením žalovanej, že v danom prípade neboli splnené podmienky prípustnosti obnovy konania podľa § 397 písm. a/ CSP a to existencia neskoršieho rozhodnutia, ktoré sa týka strán a predmetu konania, nakoľko dôvodom obnovy konania sú len také skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktoré sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania, pričom uvedené len podčiarkuje celkovú koncepciu účinkov rozhodnutia podľa Civilného sporového poriadku inter partes. Žalobca neuviedol žiadne konkrétne skutkové tvrdenia, skutkové okolnosti, ktoré by boli neskorším rozhodnutím preukázané a ktoré by neboli známe už v čase rozhodovania predmetnej veci. Žalobca namietal len iné právne posúdenie veci, čo však nemení zistený skutkový stav. Konanie vedené pred Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 13C/23/2016 nemôže byť dôvodom pre obnovu konania vedeného pod sp. zn. 20C/192/2014, osobitne v situácii, keď nebolo právoplatne skončené a proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie. Žalobou na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posúdení veci alebo procesnoprávných väd; k tomu podľa povahy rozhodnutia a povahy namietaného pochybenia slúžia iné opravné prostriedky. Podľa zaužívanej súdnej praxe ani neskoršia zmena judikatúry sama o sebe nie je dôvodom pre povolenie obnovy konania, napríklad ani rozhodnutie ústavného súdu v inej veci nemôže slúžiť ako dôvod obnovy konania. K odvolacím námietkam žalobcu sa žiada dodať, že ani prípadné opomenutie postupu súdu podľa § 181 ods. 2 CSP nie je dôvodom pre zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, keďže porušenie uvedeného ustanovenia automaticky nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Nakoľko neboli kumulatívne naplnené zákonné predpoklady v zmysle § 397 písm. a/ CSP, stotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozsudku a v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP, so zreteľom na vecnú správnosť, napadnutý rozsudok potvrdil.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3.1. V dovolaní uviedol, že právo na prístup k súdu nemôže byť vykladané reštriktívne a to v neprospech sporovej strany. Nižšie súdy a ani žalovaná neuviedli, akým spôsobom by sa mohol domáhať nápravy. Nie je sporné, že o dôvode podať opravný prostriedok sa dozvedel a mohol dozvedieť až po uplynutí lehoty na podanie dovolania, ktorú lehotu nie je možné odpustiť a to ani v prípade, že k jej zmeškaniu nedošlo zavinením strany, ale v dôsledku trvania súvisiaceho sporu. Následne dovolateľ

predniesol svoju právnu argumentáciu nároku, ktorý si uplatnil v základnom konaní, ktorého obnovy sa v prejednávanej veci neúspešne domáhal (nároku na vyplatenie odmeny z pracovnoprávneho vzťahu so žalovanou) a vytýkal nižším súdom ústavne nekonformný výklad práva pri prejednávaní tohto nároku, tiež porušenie princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia a princípu právnej istoty. Zdôraznil, že v predmetnej právnej veci je zrejmé, že v dvoch odlišných konaniach, ten istý súd postupoval odlišne v skutkovo a právne totožnej veci, pričom takýto postup je rozporný s princípom právnej istoty. Odkázal pri tom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 289/2017 a na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/176/2019. Akcentoval odlišnosť postupu totožného súdu za obdobnej situácie, kedy zjavný odklon súdu nebol v rozhodnutí náležite odôvodnený, čo je prejavom svojvôle. Táto odlišnosť vyšla najavo až po právoplatnosti konania vedeného v jeho právnej veci. Takúto zjavnú neprimeranosť je potrebné napraviť v obnovenom konaní opätovným právnym posúdením veci cez optiku „zdravého rozumu“. Zdôraznil, že ako žalobca je slabšou stranou v spore, nemôže byť preto na jeho ťarchu, že zamestnávateľ chcel obísť svoje povinnosti - zaplatiť odstupné a použil ju ako nástroj na preukázanie svojej dominancie s cieľom protiprávnych zmien v organizácii. Prvoinštančný súd tým degraduje inštitúty pracovného práva a princíp právnej istoty. Aj uvedené svedčí o tom, že rozhodnutie tohto súdu je svojvoľné. Napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolateľ vytýkal nepresvedčivosť, pretože sa nevysporiadal s množstvom jeho argumentov, ktoré uviedol v odvolaní. V súvislosti s danou námietkou poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 108/07 a sp. zn. I. ÚS 243/07.

3.2. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a to tak, že žalobe vyhovie a prizná mu náhradu trov konania v plnom rozsahu, alebo aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu vyjadrila presvedčenie o neprípustnosti dovolania žalobcu, ktoré navrhla odmietnuť a priznať nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 4/2011).

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sú nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

11. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 26/94).

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, sp. zn. 4Cdo/140/2019 alebo sp. zn. 4Cdo/120/2019).

13. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces.

14. Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, čo znamená, že na jeho uplatnenie musia byť splnené osobitné zákonom stanovené podmienky. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážená sprísnenými podmienkami prípustnosti.

15. V preskúmvanej veci sa žalobca domáhal povolenia obnovy konania vedeného na Okresnom súde Košice II. pod sp. zn. 20C/192/2014, v ktorom konaní bola žaloba na zaplatenie zaplatenia sumy vo výške 109.244,38 eur s príslušenstvom ako odmeny z pracovnoprávneho vzťahu zamietnutá.

16. V dovolaní žalobca rozsiahlo namietal nesprávne právne posúdenie ním uplatneného nároku v konaní, ktorého obnovy sa v prejednávanej veci domáhal, súdom prejednávajúcim jeho nárok vytýkal i nekonformný výklad práva pri prejednávaní jeho právnej veci, ako i degradovanie inštitútov pracovného práva, pričom takýto postup je rozporný s princípom predvídateľnosti a právnej istoty.

17. V danej súvislosti dovolací súd pripomína, že žaloba na obnovu konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý sa podáva proti právoplatnému rozhodnutiu vo veci samej. Samotným jej podaním nedochádza k automatickej obnove pôvodného konania. Súd je povinný najskôr skúmať jej prípustnosť a ak dospeje k záveru, že podmienky prípustnosti splnené sú (§ 397 až § 408 CSP), preskúma jej dôvodnosť, teda či stranou uplatnený dôvod žaloby na obnovu konania je skutočne daný. V prípade, ak súd zistí, že žaloba na obnovu konania je podaná dôvodne, rozhodne rozsudkom, že obnovu konania povoľuje (§ 414 CSP). Následne až po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku sa obnovuje pôvodné konanie a súd vec znova meritórne prejedná (§ 416 CSP). Z uvedeného teda vyplýva, že konanie o žalobe na obnovu konania prebieha v dvoch fázach, a to v prvej fáze (t. j. v konaní o povolenie obnovy konania), v ktorej sa súd zaoberá len otázkou, či obnovu konania povolí alebo nie (§ 413 a § 414 CSP), a následne v druhej fáze (t. j. v konaní po povolení obnovy konania), ktorá nastáva len vtedy, ak súd obnovu konania skutočne povolí, a ktorá vo svojej podstate predstavuje pokračovanie v pôvodnom konaní a opätovné prejednanie veci (§ 416 a § 417 CSP).

18. Dovolací súd nepovažoval tvrdenie žalobcu týkajúce porušenia jeho základných ľudských a

ústavných práv v súvislosti s konaním vedeným na Okresnom súde Košice II. pod sp. zn. 20C/192/2014, ktoré je právoplatne skončené od 22. februára 2018, pre dané dovolacie konanie za relevantné. Dôvodom zamietnutia žaloby o obnovu konania, práve ktorá je predmetom prejednávanej veci, bolo nesplnenie podmienky prípustnosti danej žaloby podľa § 397 písm. a/ CSP. Nižšie súdy, t. j. i súd odvolací v napadnutom rozsudku, sa zaoberali výlučne otázkou, či obnovu konania povolia alebo nie (t. j. rozhodovali v prvej fáze). V prejednávanej veci súdy dôvodnosť žaloby pôvodného konania vecne neposudzovali. Namietaný výklad práva a právne posúdenie nároku z pôvodného konania žalobcom v dovolaní je preto irelevantné, bez možnosti založiť uplatnený dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a tým prípustnosť dovolania.

19. Žalobca za zmätočnosťnú vadu považoval i to, že nebol súdmi nižších inštancií informovaný, akým spôsobom by sa mohol domáhať nápravy, keď je nesporné, že o dôvode podať opravný prostriedok sa dozvedel a mohol dozvedieť až po uplynutí lehoty na podanie dovolania, ktorú lehotu nie je možné odpustiť a to ani v prípade, že k jej zmeškaniu nedošlo zavinením strany, ale v dôsledku trvania súvisiaceho sporu. I pre danú námietku platí uvedené v predchádzajúcom bode.

20. Je pritom potrebné pripomenúť, že kontradiktórny súdny proces je, okrem iného, charakterizovaný zásadou dispozičnou a zásadou prejednávacou. Je preto na procesnej strane, aby riadne a adekvátne volenými právnymi prostriedkami uplatňovala svoje subjektívne hmotné práva a právom chránené záujmy. To platí taktiež v pracovnoprávných sporoch. Význam osobitosti konaní v pracovnoprávných sporoch odôvodňuje tiež riadne plnenie poučovacej povinnosti súdu voči procesným stranám, vrátane poučenia o opravných prostriedkoch, pričom požiadavky na obsah a rozsah tohto poučenia vyplývajú zo všeobecnej poučovacej povinnosti súdu, ktorá je zakotvená v ustanovení § 160 CSP, podľa ktorého súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Poučovacia povinnosť má však svoje limity, pretože súd nemôže poučovať nad rozsah stanovený zákonom, rovnako ako ani o hmotných právach, pretože v takom prípade by už išlo o pomoc a návod na úspešný postup v súdnom konaní.

21. V súvislosti s dovolacou námietkou žalovaného týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ OSP), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska (rovnako ako v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov) nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

22. V danom prípade odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď dovolaním napadnuté rozhodnutie neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne keď odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má také nedostatky, že svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi dôsledkami predstavuje excés, ktorý možno charakterizovať ako „justičný omyl“ v zmysle judikatúry ESĽP (pozri napr. Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu však nedáva podklad pre tvrdenie

dovolatela, že nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, zhrnul podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty sporových strán, pričom jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo pristúpil k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie. Za neodôvodnené či arbitrárne nemožno bez ďalšieho považovať jeho právne východiska spočívajúce v zistenom skutkovom stave, z ktorých vyvodil neplnenie zákonných podmienok na pripustenie obnovy konania (body 19 až 23 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

23. Odôvodnenie dovolaním napadnutého potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru odvolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty žalobcu dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobca preto neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným, nepresvedčivým, až arbitrárnym odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky dovolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

24. Z uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

25. Žalobca podal dovolanie i podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP tvrdiac, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil.

26. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

26.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

26.2. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

26.3. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

27. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na

vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Rovnako tak sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 a § 432 CSP.

28. V kontexte vyššie uvedeného, i keď žalobca dovolanie formálne odôvodňuje nesprávnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, právnú otázku zásadného významu - ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie - nijako neformuluje (bod 3.1.). Z obsahu jeho dovolania možno vyvodiť len nesúhlas dovolateľa s úvahami, skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu.

29. Pokiaľ by dovolací súd absenciu konkrétne vymedzenej právnej otázky nezohľadnil a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj 1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 3Cdo/6/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017). Ak by bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu [a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil], porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

30. Z vyššie uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že ani na podklade dovolania žalovaného podľa § 421 ods. 1 CSP nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

31. So zreteľom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalobcu, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP (dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP) a podľa § 447 písm. f/ CSP (dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP).

32. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.